

Évközi 5. vasárnap

1Kor 9,16–19.22–23

Mindezt az evangéliumért teszem

¹⁶Hogy az evangéliumot hirdetem, azzal nem dicsekedhetem, hiszen ez kényszerű kötelességem. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot. ¹⁷Ha önszántamból teszem, jutalmam lesz, ha nem önszántamból, csak megbízott hivatalnok vagyok. ¹⁸Mi tehát a jutalmam? Az, hogy mint az evangélium hirdetője, ingyen nyújtsam az evangéliumot, s ne éljek az evangéliumban gyökerező joggal. ¹⁹Bár mindenkitől független voltam, mégis mindenkinek szolgálja lettem, hogy minél többet megnyerjek. ²²A gyöngék közt gyöngé lettem, hogy megnyerjem a gyöngéket. Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek. ²³Mindezt az evangéliumért teszem, hogy nekem is részem legyen benne.

Az erény tan, gyakorta sérült az egyháztörténelem folyamán. A középkori prédikátorok gyakran azt a gondolatot követték, hogy itt a földön azért kell jónak lenni, azért kell szert tenni az erényekre, mert majd a mennyországban százszoros jutalmat kapunk az itt elszenvedett kínokért. Ennek a gondolatmenetnek a legnagyobb hibája, hogy az erényes ember és Isten között kereskedelmi relációt tételez fel. Weöres Sándor a Holtak kórusa c. versében ezt írja: „Pult volt nekünk az oltár, hol Istennel üzletelni akartunk.” Pált nem az Istennel kapcsolatos erényület motiválja, hanem maga az erény. Az erény legnagyobb jutalma maga az erény.

Az evangéliumért végzett buzgólkodását is úgy értelmezi, mint amely nála belső késztetésből fakad, és ha nem teszi, akkor a lelkiismerete motivációjának mond ellent. Ha nem ez a motivációja, akkor egyszerű hivatalnok (17. v.). Ez az isteni küldetés neki ugyan előjogokat biztosít a közösségben, de abban leli örömét, ha nem él vissza az így kapott előjogokkal (18. v.). Habár mindenkitől független, mégis igyekszik mindenkit szolgálni (119. v.), mert ezzel a magatartással tud az evangéliumnak egyre több embert megnyerni. Bár nem tartja fontosnak a rabbinikus előírásokat és azt, hogy azok szerint éljen, mert nem gondolja, hogy azok megszentelik őt, és megszerzik számára az üdvösséget, mégis a vele kapcsolatot tartó zsidók miatt megtartja ezeket a törvényeket, hogy megértesse zsidó barátaival, hogy nem az élete megkönnyítésének vágya vezeti, hanem Isten iránti szerelme. Sőt még vallásossága mélységeivel, erkölcsi nagyságával sem szeret dicsekedni,

mert ezzel nem használ a gyöngye embereknek, sőt elriaszthatja őket a megtéréstől. Ezt a magatartást Pál azért választja, mert úgy gondolja, az evangélium nem olyan árucikk, amelyet másoknak kell hirdetni, hanem olyan életforma, amelyet azzal lehet legjobban hirdetni, ha maga is a szerint él. Vagyis Pál azt vallja, az erény jutalma az erény maga. A hirdetett evangélium a hirdetőt is kötelezi.

A Katolikus Egyház megváltoztatta térítő tevékenységének nevét, kevesebbet beszél misszióról, és szívesebben használja az új evangelizáció kifejezést. Nem reklámfogásból adódó névváltoztatásról van szó. A misszió ugyanis leginkább azt jelenti, hogy megnyerem a vallási elképzelésemnek más embereket, meggyőzőm vallásom tanainak igazságáról, hasznosságáról és helyességéről. Az evangelizáció pedig inkább azt jelenti, hogy az általam megélt evangéliumot úgy adom tovább, hogy tudom ez nemcsak a hallgatóimat, hanem engem is kötelez. Talán a magas templomok faláról a szószékek azért lettek lejjebb helyezve, hogy pap és hívő azonos szinten állva adja át és hallgassa az evangéliumot. Az igehirdető úgy prédikáljon, hogy tanítását először önmagára vonatkoztassa, saját magának beszéljen, esetleg valljon is nehézségeiről és bűneiről, és így biztassa hallgatóságát. Szent Ágoston azt mondta: „Veletek vagyok keresztény és értetek püspök.” Ez a mondást minden igehirdető így módosíthatja: „Veletek együtt tanulom az evangéliumot, és értetek hirdetem.”